

linger. Dette fører med sig, at Folketinget er Kirkesynode. Eller ogsaa maa man stille sig paa det Standpunkt, at Kirken selv maa ordne sine indre Anliggender, deri kan den politiske Magtfaktor ikke blande sig. Paa det sidste Stade har jeg valgt at stille mig, og her agter jeg at blive staaende.

Nu ved jeg nok, at man overfor dette vil raabe: Kirkeforfatning! Men heroverfor staar jeg ganske rolig. Ligesom den Tid er forbi, da man blev en anset Politiker alene ved at brøle: Ned med Estrup, saaledes er den Tid forbi, da man vinder politisk Magt ved at møde opstaaede alvorlige Spørgsmaal med Fraser.

Det ligger i Rigsdagen Haand at afgøre, hvorledes Kirken kan faa Lov til at ordne sine indre kirkelige Forhold, enten det skal være igennem dens Biskopper eller paa mere bred kirkelig Basis, men Kravet om, at Kirken bliver fritaget for at være Kastebold mellem politiske Partier paa Rigsdagen, er rejst, og det bliver ikke taget af Dagsordenen herhjemme. Jeg ved heller ikke, med hvilken Ret og ud fra hvilken Motivering den politiske Magtfaktor vil stille sig imod dette Krav, naar det rejstes fra Kirkens Side. Man kan formentlig ikke begrunde det med, at den politiske Magtfaktor er i den Grad i Besiddelse af Magtbrynde, at den vil raade ogsaa ved Alter og Døbefont; man vil formentlig vælge at bekæmpe det med, at man vil sige, at man vil sikre den kirkelige Frihed. Men dér vil jeg spørge: hvilken Frihed taler man om? Er det Friheden til at forkynde Evangeliet herhjemme? Den har en Gang været i Fare, men det var rigtignok fra Statens Side. Den er det ikke mere, i alt Fald er der ingen som helst Udsigter til, at den evangelisk-lutherske Folkekirke skulde lægge sig i Vejen for denne Frihed. Er det Frihed for de kirkelige Partier og Retninger herhjemme? Denne Frihed vil ogsaa i saa Tilfælde være fuldt ud betrygget. Vore Biskopper tilhører alle politiske og kirkelige Retninger, og alle kirkelige Retninger er repræsenteret i Menighedsraadene. Men det skulde vel aldrig være Frihed til, at en Mand, der ikke hører hjemme i den evangelisk-lutherske Folkekirke, skal have Lov at staa der og derved forgifte Forholdet indenfor denne Kirke? Er det den Frihed, man vil væge, saa er det bedre, det siges aabenlyst, saa man ved, hvad man har at rette sig efter.

Det ærede Medlem Hr. Povlsen har stillet sig paa et klart kirkepolitisk Stade. Han kæmper for fortsat Ret for en partipolitisk Minister til at blande sig i alle Forhold vedrørende Kirkens indre Omraade,

idet han kun staar til Ansvar overfor det danske Folketing, der er den eneste gyldige Repræsentation for den danske Folkekirke. Hvor stor Tilslutning det ærede Medlem vil kunne faa til denne sin Kirke debat, vil Tiden vise; jeg agter i alt Fald ikke paa det nuværende Tidspunkt og vel neppe nogen Sinde at være med til parlamentarisk Basis for en Kirkepolitik af den Art.

Men eet Spørgsmaal synes mig nu maa rettes, og det maa rettes til Regeringen. Det maa navnlig rettes efter den Tale, der er holdt af Socialdemokratiets Ordfører i denne Sag, det ærede Medlem Hr. Kammersgaard, og efter den Tale, der blev holdt i Dag af den højtærede Socialminister. Hvad vil Socialdemokratiet? Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt udtalte Ønske om, at Biskopperne svarede klart paa de Spørgsmaal, der rettedes til dem. Det vilde ogsaa være særdeles ønskeligt, at Regeringen og Regeringspartiet svarede klart. Jeg tror, at den høje Regering maa regne med, at et Lovforslag om fuldstændig Adskillelse mellem Stat og Kirke og deraf følgende Ophevelse af Kirkeministeriet vil Regeringen ikke kunne føre igennem denne Rigsdag. Jeg er ganske uenig med den højtærede Socialminister i hans Opfattelse, at der ikke skulde kræves en Grundlovsændring til et saadant Forslags Gennemførelse, det kræves der utvivlsomt. Men vil den høje Regering renoncere paa dette Krav, vil den tale med om en Ordning indenfor Kirken herhjemme, hvorved Folkekirken bevares, men hvorved Kirken sikres mod Indgreb fra partipolitiske Magthavere i Kirkens indre Forhold og fritages for, at dens helligste Ting kastes ind som Kastebolde mellem de politiske Partier paa Rigsdagen, er den rede til dette, saa vil jeg tilsige dette Ministerium og den højtærede Kirkeminister min Hjælp til, at dette kan gennemføres.

Hvis Regeringen da vil gaa med til dette, som jeg skulde mene den vil, naar jeg ser paa Lovforslagets Ordlyd i § 1 — Lovforslagets § 1 er jo ikke formet saadan, at den siger: Der nedsættes et Udvalg, der skal forberede Kirkens Adskillelse fra Staten, men § 1 lyder: „Kirkeministeren bemyndiges til at nedsætte et Udvalg til Drøffelse af Forholdet mellem Staten og Folkekirken og til at afgive Betænkning om eventuelle Ændringer i det besstaaende Forhold, derunder ogsaa om Formaalstjenligheden af en fuldstændig Adskillelse“ — altsaa som et underordnet Punkt — hvis Regeringen altsaa vil være villig til at gaa ind paa en Forhandling, saaledes som jeg her har antydnet, og i Tro til, at de